

man imidlertid vende tilbage til paa Finantsloven at fastsætte Lønninger for kongelige Embedsmænd. Man vil ganske vist kunne sige, at det ikke er Meningen definitivt at fastsætte Lønningerne saaledes, men kun foreløbig, til en Lønningslov kan udkomme; men jeg tror ikke, at det gjør nogen væsentlig Forskjel. Kom man først dertil, at disse Lønninger fastsættes paa den aarlige Finantslov, hvorledes vilde det saa stille sig, hvis de to Thing indbyrdes eller Rigsdagen og Regjeringen ikke kunde blive enige om Lønningsloven? Saa vilde Lønningerne blive staaende paa Finantsloven; Folkethinget vilde, fordi det først har Finantsloven til Behandling, faae Hovedindskuddelsen, og Enden vilde rimeligvis blive, at Landsstinget for at faae de principstridige Bestemmelser ud af Finantsloven gik ind paa Folkethingets Bestemmelser. Hvad der gjælder om dette Punkt, gjælder ogsaa med Hensyn til Lønningerne for de ikke kongelig ansatte Funktionærer. Ogsaa for deres Vedkommende skulde efter det fra det andet Thing oversendte Lovforslag Lønningsvilkårene bestemmes ved en senere Lønningslov, men indtil denne var udkommen fastsættes ved de aarlige Finantslove. Ligeledes skulde Finantslovene foreløbig bestemme Antallet af disse Funktionærer. Heller ikke dette kan Landsstinget gaa ind paa. Naar der er Tale om en hel Klasse Bestillingsmænd, selv om de ikke ere kongelige Embedsmænd, hører Spørgsmaalet om deres Lønning efter de gjældende Principer hjemme i særlige Lønningslove. Saaledes forholder det sig paa andre Omraader, saasom Postvæsenet, Telegrafvæsenet, Toldvæsenet osv. Landsstinget har altsid været ligefillet med Folkethinget ved Behandlingen af disse Lønningslove. Men hvis de heromhandlede Lønninger kom ind paa Finantsloven, hvad vilde saa Følgen være? Naar Lønningsbestemmelserne vare fædede sammen med Finantsloven, hvor de ikke høre hjemme, kunde Forholdet stille sig saaledes, at Landsstinget for at sætte sin Villie igjennem maatte udsætte sig for, at der ikke blev vedtaget nogen Finantslov; men for en saadan Mulighed kan Landsstinget selvfølgelig ikke udsætte sig. Der er en tredje Bestemmelse, som ogsaa er henvist til Afgjørelse paa Finantsloven. Det er i Følge Lovforslagets § 6 Reglerne for Taxtregulativ og Befordringsreglement. Jeg skal ikke i Diebliffet komme ind paa, om disse Regler overhovedet egne sig til at fastsættes ved Lov, men skulle de gives ved en Lov, maa det fra Landsstingets Standpunkt være en bestemt Fordring, at det sker ved en særlig Lov og ikke ved Finantsloven; ellers faar man her ganske det Samme som med Hensyn

til det foregaaende Punkt: med Finantsloven bliver en Sag sammenfædet, der slet ikke hører hjemme der. Dertil kommer, at Grundregler for Taxtregulativ og Befordringsreglement efter deres egen Natur aldeles ikke egne sig til at staa paa Finantsloven; selve Grundreglerne maa høre til de faste Ting; men naar de optages paa Finantsloven, der kun gjælder for et Aar, vil det være et uyt Spørgsmaal paa hvert Aars Finantslov, medførende fornyet Drøftelse og eventuelle Forandringer. Det var altsaa den anden Mærkelighed, som jeg har ment at maatte henlede Opmærksomheden paa, den Maade, hvorpaa man har villet benytte Finantsloven til at ordne forskellige Statsbanernes Bestyrelse vedvørende Spørgsmaal. Søvrigt kan der reises forskellige andre Spørgsmaal om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag er antageligt for Landsstinget eller ikke. Med Hensyn til enkelte Punkter kan der vistnok være meget forskellige Meninger. Regjeringens Forslag gik ud paa at forbeholde Administrationen frie Hænder paa dette Omraade, medens det Forslag, som er kommet fra det andet Thing, gaar ud paa at binde Administrationen paa alle Punkter. Det kan være et Spørgsmaal, hvor man skal drage Grændsen. Mulig kunne enkelte af de Ting, der ere fremdragne i det andet Thing, være meget hensigtsmæssige, men der er adskillige af dem, som jeg mener, at Landsstinget ikke vil kunne gaa ind paa. Jeg skal bevise et Par Stykker. Lovforslagets § 5 har, som jeg før bemærkede, en Bestemmelse om, at det ved Lov skal fastsættes, hvilket Antal af Funktionærer der skal antages, hvorledes de skulle lønnes, og pensioneres. Nu er det muligt — jeg vil ikke udtale nogen bestemt Mening derom; jeg har i dette Diebliff ikke nogen afgjørende Mening derom — at det lod sig gjøre at fastsætte almindelige Lønningsregler, saa at det kommer til at hedde: den og den Lønning fastsættes for Stationsforvaltere, den og den Lønning for Assistenten, den og den for Logførere, Konduktører, Ledvogtere, Dragere osv. Det er muligt, at dette lader sig gjøre, skjøndt det vistnok vil være forbundet med særlige Vanskeligheder. Jeg skal saaledes henvise til, at hvad angaar Stationsforvaltere, lader det sig ikke godt gjøre at fastsætte Stigning i deres Lønning efter Aldersprincippet; hvad der maa være bestemende for deres Lønning, er ikke deres Alder, men Stationens Vigtighed. Naar Stationen er vigtigere og medfører større Arbejde og Ansvar, maa Stationsforvalteren der lønnes høiere, men saaledes som Jernbaneforholdene udvikle sig, lader det sig ikke engang gjøre bestemt at